

Și Mytyl, ca o micuță cochetă ce era, rămase ca vrăjită de frumusețea rochiei Zânei. Însă îi așteptau surprize și mai mari. Nu le spusese oare Zâna că lucrurile și animalele aveau să capete viață, să vorbească și să se poarte ca toată lumea? Iată că deodată ușa ceasornicului bunicului se deschise, încăperea se umplu de o muzică minunată și doisprezece dansatori elegant îmbrăcați începură să sară și să se rotească în jurul copiilor.

– Ei sunt Orele vieții voastre, a spus Zâna.

– Pot dansa cu ei? întrebă Tylyl, uitându-se plin de admirație la făpturile acelea frumoase, ce păreau a pluti pe deasupra podelei asemenea păsărilor.

Dar tocmai atunci izbucni într-un râs nebun! Cine mai era și făptura aceea grasă și caraghioasă, acoperită de făină, care își pierduse răsuflarea și care ieșise opintindu-se din tava pentru pâine, înclinându-se în fața copiilor? Era Pâinea! Pâinea în persoană, profitând de libertatea ce se înstăpânise pentru a face o mică plimbare pe pământ! Arăta ca o doamnă bătrână, corpulentă și caraghioasă. Fața ei era murdară de aluat. Și mâinile sale mari, de la capătul brațelor sale groase, nu puteau să se atingă atunci când și le puneau pe burta sa mare și rotundă. Era îmbrăcată într-un costum strâmt de culoarea cojii de pâine, cu dungi de-a lungul pieptului ca acelea de pe delicioasele chifle cu unt pe care le mâncăm la micul dejun dimineața. Pe cap – închipuiți-vă! –, purta o chiflă uriașă, ce părea un soi de turban caraghios. Abia se rostogolise ea jos din tavă când alte pâini ca și ea, dar mai mici, o urmară și începură să țopăie împreună cu Orele, fără să le pese că le murdăreau de făină pe doamnele acelea

PASĂREA ALBASTRĂ

drăguțe, învăluindu-le în nori groși, albi. Era un dans ciudat, fermecător, și copiii erau încântați. Orele dansau vals cu pâinile. Farfuriile, alăturându-se și ele distracției, săreau în sus și-n jos pe dulap, riscând să cadă și să se facă praf. Paharele din dulap se ciocneau între ele clincănind în sănătatea tuturor. Iar cuțitele sporovăiau așa de zgomotos cu furculițele, încât nu te mai puteai auzi vorbind din pricina zgomotului.

Nu se știe ce s-ar fi întâmplat dacă zarva ar mai fi durat. Tăticul și mămica Tyl s-ar fi trezit cu siguranță. Din fericire, când zbenguiala era în toi, o flacăra uriașă se avântă din cămin și umplu camera cu o văpaie roșie, de parcă ar fi luat foc casa. Toată lumea se ascunse prin cotloane îngrozită, în vreme ce Tyltyl și Mytyl, plângând de frică, se ascuseră sub mantia Zânei.

– Nu vă fie frică, le spuse ea. E doar Focul, care a venit să ia și el parte la distracția voastră. E un tip de treabă, dar mai bine să nu-l atingeți, pentru că are un temperament cam înfierbântat.

Privind pe furiș prin frumoasa dantelă aurie cu care era brodată mantia Zânei, copiii au văzut un individ înalt, roșcovan, care se uita la ei râzând de teama lor. Era îmbrăcat cu niște colanți stacojii cu paiete. De umeri îi erau atârdate eșarfe de mătase, care erau ca niște flăcări atunci când și le flutura cu brațele-i lungi. Și părul îi stătea pe cap în șuvițe drepte, ca văpaia. A început să dea din mâini și din picioare și să sară prin încăpere ca un nebun.

Tyltyl, deși se mai liniștise, nu îndrăzni să-și părăsească adăpostul. Atunci, Zâna Berylune a avut o idee foarte bună:

a îndreptat bagheta spre robinet. Și pe dată și-a făcut apariția o fată care plângea ca o fântână adevărată. Era Apa. Era foarte frumoasă, dar părea nespus de tristă. Și cânta așa de dulce, de parcă ar fi fost susurul unui izvor. Părul său lung, care-i cădea până la glezne, părea făcut din alge. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Dar apa ce curgea de pe ea o înveșmânta în culori sclipitoare. A avut mai întâi o ezitare și a aruncat o privire în jur. Apoi, văzând Focul, care se învârtea în continuare ca un mare zăpăcit, s-a repezit spre el supărată și indignată, stropindu-l pe față și udându-l de zor cu toată puterea ei. Focul se înfurie și începu să scoată fum. Însă trezindu-se biruit brusc de vechea sa vrăjmașă se gândi că era mai înțelept să se retragă într-un colț. Apa se retrase și ea. Și se părea că se reinstalase pacea.

Cei doi copii, revenindu-și în sfârșit din spaima lor, o întrebau pe Zână ce urma să se mai întâmple, când un zgomot de veselă spartă i-a făcut să se uite înspre masă. Ce surpriză! Urciorul cu lapte zăcea pe podea, spart în mii de cioburi, și de acolo se ridică o făptură fermecătoare, care scoase niște țipete speriate, își împreună mâinile și își ridică ochii cu o privire rugătoare.

Tytlul încercă să o consoleze, pentru că-și dădu seama imediat că era Laptele. Și pentru că-i plăcea foarte mult Laptele, îi dădu o sărutare. Era la fel de proaspătă și de drăgălașă ca o micuță lăptăreasă. Și dinspre veșmintele ei albe, acoperite toate de smântână, venea un miros de fân îmbătător.

În acest timp Mytyl se uita la o bucată de zahăr, ce părea și ea să se trezească la viață. Învelită în hârtie albastră, pe un raft de lângă ușă, se legăna de la stânga la dreapta și de la

PASĂREA ALBASTRĂ

dreapta la stânga fără niciun rezultat. Dar în cele din urmă își făcu apariția un braț lung și subțire, urmat de un cap țuguiat, care despică hârtia, și apoi încă un braț și două picioare lungi ce păreau să nu se mai sfârșească!... Oh, ar fi trebuit să vedeți ce caraghios arăta Zahărul: așa de caraghios, încât copiii nu s-au putut abține să nu râdă de el! Și totuși ar fi vrut să fie politicoși cu el, pentru că au auzit-o pe Zână prezentându-l cu aceste cuvinte:

– Acesta, Tyltyl, este sufletul Zahărului. Buzunarele îi sunt pline de caramele și degetele lui sunt toate acadele.

Ce minunat să ai un prieten de zahăr, din care să poți să muști câte un pic de fiecare dată când ai poftă!

– Ham, ham. Bună dimineața! Bună dimineața, micul meu stăpân! În sfârșit putem vorbi! Am lătrat eu și am dat din coadă cât am putut, dar tu nu m-ai înțeles niciodată! Te iubesc! Te iubesc!

Cine să fie făptura aceasta extraordinară, care împinge pe toată lumea și umple casa cu veselia sa gălăgioasă? Îl recunoaștem imediat. Este Tylô, bunul Câine care încearcă din rășputeri să îi înțeleagă pe oameni, blajinul animal care merge cu copiii la pădure, paznicul credincios care păzește ușa, prietenul de nădejde care e întotdeauna sincer și loial! Iată-l venind, mergând pe labelle din spate, ca pe niște picioare prea scurte pentru el, și bătând aerul cu cele din față, gesticulând ca un omuleț stângaci. Nu s-a schimbat: are în continuare haina-i moale, de culoarea muștarului, și capul vesel de bulldog cu botul negru, dar e mult mai mare, și pe deasupra vorbește! Vorbește cât poate de repede, de parcă ar vrea să răzbune într-o clipă întreaga sa rasă, care a fost

condamnată la tăcere veacuri de-a rândul. Vorbește despre toate cele, acum că este în stare în sfârșit să se explice. Și e o priveliște încântătoare să-l vezi sărutându-și micul stăpân și pe micuța sa stăpână și numindu-i „micii lui zei”. Stă în două labe, sare prin cameră ciocnindu-se de mobilă, necăjind-o pe Mytyl cu labele lui mari și moi, scoțând limba, dând din coadă și pufăind și gâfâind de parcă ar fi fost afară la vânătoare. Observăm imediat firea lui simplă și generoasă. Convins de importanța lui, își închipuie că el e singurul indispensabil în noua lume a Lucrurilor.

După ce a făcut câtă hărmălaie a vrut cu copiii, a început să le dea roată celor prezenți, distribuindu-și atențiile și închipuindu-și că nu putea sta nimeni fără ele. Bucuria lui acum exteriorizată se manifesta din plin. Și pentru că era cea mai iubitoare făptură, ar fi fost și cea mai fericită dacă, devenind om, nu și-ar mai fi păstrat și micile-i cusururi de cățel. Era gelos! Nespus de gelos! I se strânse inima când o văzu pe Pisica Tylette prinzând și ea viață și fiind mângâiată și sărutată de copii așa cum fusese și el! Oh, cum o mai ura pe Pistică! Să suporte s-o vadă în preajma lui, să o vadă că se bucură de afecțiune din partea familiei! Acesta era marele sacrificiu pe care i-l cerea soarta. Îl acceptă totuși fără un cuvânt, pentru că le făcea plăcere micilor săi stăpâni. Și a mers până într-acolo încât s-o lase de capul ei. Dar avea atâtea crime pe conștiință din pricina pisicilor! Nu se strecurase el pe furiș în bucătăria cumetrei Berlingot, pentru a-l strânge de gât pe bătrânul ei motan, care nu-i făcuse niciun rău? Nu-i rupsesse el spatele pisicii persane din conacul de vizavi? Nu se ducea el uneori special în oraș

PASĂREA ALBASTRĂ

pentru a vâna pisici și a le face de petrecanie pentru a-și vărsa ciuda? Și acum Tylette urma să vorbească la fel ca el! Tylette urma să fie egala lui în noua lume ce i se deschidea înainte!

„Oh, nu mai există dreptate pe pământ”, se gândi el.

În acest timp, Pisica, ce începuse să se spele și să-și lustruiască ghearele, îi întinse lăbuța fetiței. Era, într-adevăr, o pisică frumoasă. Și dacă gelozia prietenului nostru Tylô n-ar fi fost un sentiment așa de urât, am fi putut să trecem peste asta imediat! Cum să nu fii atras de ochii lui Tylette, care erau ca niște topaze incrustate cu smaralde? Cum să poți rezista plăcerii de a-i mângâia blana-i neagră și catifelată? Cum să nu îndrăgești grația, gingășia și demnitatea posturii ei?

Zâmbind dulce și rostind cuvinte bine alese, îi spuse lui Mytyl:

– Bună dimineața, stăpână! Ce bine arătați în dimineața asta!

Și copiii o mângâiară. Tylô, din cealaltă parte a camerei, n-o scăpa din ochi pe Pisică:

„Acum că stă pe picioarele-i din spate ca un om, murmură el, arată ca Necuratul în persoană, cu urechile ei ascuțite, coada ei lungă și rochia neagră ca cerneala!” Și nu se putea abține să nu mârâie printre dinți. „Seamănă și cu coșarul satului”, continuă el, „pe care nu-l pot suferi deloc și pe care niciodată n-am să-l consider om adevărat, orice ar spune micii mei zei. Ce noroc că eu știu mai multe decât ei despre o mulțime de lucruri!” adăugă el cu un oftat.

Dar brusc, nemaifiind în stare să se stăpânească, se năpusti asupra Pisicii și strigă râzând zgomotos, de parcă răgea:

– S-o sperii pe Tylette! Ham, ham, ham!

Dar Pisica, o făptură demnă chiar și atunci când era doar un animal, se credea acum sortită unuia dintre cele mai nobile destine. Considera că venise vremea să ridice o barieră înaltă între ea și Câine, care nu fusese niciodată în ochii ei decât o persoană prost-crescută. Și, dându-se înapoi cu dispreț, spuse doar atât:

– Domnule, dar eu nu vă cunosc.

Tylô făcu o săritură la acea insultă, în timp ce Pisica se zbârli toată, răsucindu-și favoriții sub năsuciu-i rozaliu (pentru că era nespus de mândră de acele pete deschise de culoare care-i dădeau un farmec în plus frumuseții ei întunecate) și apoi, arcuindu-și spatele și întinzându-și coada, sâsâi și rămase neclintită pe comodă, asemenea unui dragon pe capacul unui vas chinezesc.

Tyltyl și Mytyl au râs în hohote. Dar cearta ar fi avut cu siguranță un sfârșit urât dacă în acel moment nu s-ar fi întâmplat un lucru extraordinar. Deși era ora unsprezece, în toiul unei nopți de iarnă, în casă năvăli o lumină puternică, lumina soarelui de amiază, ce strălucea de-ți lua ochii.

– Ohoho, iată că s-a făcut ziuă! spuse băiețelul, care nu mai știa ce să creadă despre ceea ce vedea. Ce-o să spună tăticul?

Dar înainte să apuce Zâna să-l liniștească, Tyltyl înțelese. Și plin de uimire căzu în genunchi în fața ultimei apariții care-i vrăjise privirea.

La fereastră, în mijlocul unui mare halou de lumină se ridica încet, ca o uriașă jerbă aurie, o tânără de o frumusețe

PASĂREA ALBASTRĂ

neasemuită! Chipul îi era acoperit de văluri strălucitoare, ce nu-i ascundeau însă frumusețea. Brațele-i goale, întinse de parcă dăruia ceva, păreau transparente. Și ochii ei mari și luminoși îi învăluiau pe cei asupra cărora îi cădea privirea într-o îmbrățișare caldă.

– Este Regina! spuse Tyltyl.

– Este o prințesă a zânelor! exclamă Mytyl, așezându-se în genunchi lângă fratele ei.

– Nu, copiii mei, spuse Zâna. Este Lumina!

Zâmbind, Lumina păși spre cei doi micuți. Ea, Lumina Cerului, forța și frumusețea Pământului, era mândră de umila misiune ce i se încredințase. Ea, care nu fusese niciodată ținută captivă, trăind în spațiu și pogorându-și darul său asupra tuturor, consimțise să fie închisă printr-o vrajă scurtă sub chipul unei făpturi umane, ca să-i conducă pe copii în lume și să-i învețe să cunoască cealaltă lumină, Lumina Minții, pe care n-o vedem niciodată, dar care ne ajută să vedem toate lucrurile câte există.

– Este Lumina! au exclamat lucrurile și animalele. Și pentru că toți o iubeau, au început să danseze în jurul ei, scoțând strigăte de bucurie.

Tyltyl și Mytyl erau nespuse de încântați. Nici când nu-și imaginaseră așa o petrecere frumoasă și amuzantă. Și au chiuit mai tare ca toți ceilalți.

Apoi s-a întâmplat ceea ce era de așteptat. Deodată s-au auzit trei bătăi în perete, suficient de puternice încât să zguduie casa până-n temelii! Era tatăl Tyl, care fusese trezit de hărmălaie și care acum amenința să vină și să-i pună capăt.